

Marc Granell

Cel de fang

Sura un cos
menut, inert,
cridant el crim, obrint l'abisme.

LA POESIA

És el foc i és la neu, és la tristesa
i és el crit que desperta l'alegria
i ens fa llum les tenebres que habitàvem
com un costum antic d'àngels caiguts.

És el pont i és el riu, és la memòria
que obri esclatxes de mel en la ferida
fonda i roent que ens cava precipicis
insalvables al bell mig de les venes.

És la mar i és la senda, és el desig
que crea com cap déu futurs més savis
i funda uns altres mons que es fan possibles
si el cant esquinça vels i fon les ombres.

*¿Y ha de morir contigo el mundo tuyo,
la vieja vida en orden tuyo y nuevo?
¿Los yunques y crisoles de tu alma
trabajan para el polvo y para el viento?*

ANTONIO MACHADO

LA CASA DE LA MORT

*¿A qué otro techo para refugiarte?
Yo mismo, oh muerte, soy tu propia casa.*

CARLOS SAHAGÚN

Soc la casa de la mort.
Ho he estat sempre.

En mi va nàixer quan jo també naixia.
En mi ha crescut mentre a mi em creixien
la força i el desig de ser batec perenne.

Lenta i callada, com qui ocupa tenebres,
com qui mobla a poc a poc, amb delicadesa,
les amples estances, les galeries,
els llargs passadissos que li seran
cau de vida i paisatge,
s'hi ha fet gran entre les venes,
entre els budells i els ossos, entre els nervis,
entre els rius de sang i els músculs que envellien
impecablement dòcils.

Quan no puga més,
quan li caiguen al damunt parets i sostres,

quan no puga ja obrir les finestres i s'ofegue
en la pudor podrida de les vísceres desfent-se,
sabrà arribat el moment de tirar a baix la porta
i deixar sola i en silenci perfecte, ja immutable,
aquesta casa que soc, ho sé, perquè ella hi nasquera
només per assolar-la.

DERIVA

L'esperança és l'últim que es perd.

Però es perd.

Rellisca
pupil·la avall,
 cames avall,
 budells avall,

com un torrent vençut, furiós de pànic,
que arrossega la sang de tots els somnis,
desfets ja entre dents brutes, metàl·liques,

fins a un mar mur d'oblit sense horitzó.

ACÍ

A Jaume Pérez Montaner

Ací soc i ací em quede.
Ací vaig nàixer.
Ací vaig veure
alçar-se el sol per primera vegada.
Ací vaig créixer
amb els ulls ben oberts
i la cançó a l'ànima.
Ací em tancaren
entre murs de dolor i d'ignomínia.
Ací era
cada instant que em van fer ser
lluny i silenci.
Ací soc i ací seré
puix ací us deixe,
arrel i font,
un camí encés tot de paraules.

EN LA POR

Has viscut en la por
i en la por vius encara
i en la por, bé que ho saps,
viuràs fins a morir-te,
fins a ser ja per fi
un oblit tan perfecte
que et guarirà de ser
aquest dolor sempre alerta.

ELOGI DEL SILENCI

En el principi no era el Verb.

Era el silenci
fet estrall estrepitós per la paraula
que alçava murs succulents i meravelles,
embalums de ferro i fang, greus entelèquies
que sagnaven cada dia pous fondíssims
on el crit es feia pàtria i victòria.

Morirà, però, ben aviat, tot ho assenyala,
aquest guirigall que en pànic ens arrossega
i serà de nou el silenci regne invicte
de l'oblit i del no-res, font de la puresa.